

„Soča“ izhaja vsak petek in velja po pošti prejemanja ali v Gorici na dom pošiljana:

Vse leto 4.40
Pol leta 2.20
Četrt leta 1.10

Pri oznanilih in tako tudi pri „posrednicah“ se plačuje za navadno tristop. no vrsto:

8 kr. če se tiska 1 krat
7 „ „ „ „ 2 „
6 „ „ „ „ 3 „
Za večje črke po prostoru

SOČA

Posamezne številke se dobivajo po 8 kr. v tobakarnicah v gospodski ulici blizu „treh kron“, na starom trgu in v nanski ulici (ter v Trstu, via Caserma, 3.

Dopisi in naročnina naj se pošlje opravištvu „Soča“ Via Seminario št. 10.

Rokopisi se ne vračajo; dopisi naj se blagovoljno frankujejo. — Delalcem in drugim nepremožnim se naročnina zniža, ako se oglase pri opravištvu.

Aforizmi.

„Kolo sreče u okoli
Vrteči se ne prestaje,
Tko je gori eto doli,
A tko doli ustaje!“
Gundulič.

Narod, hoteč napredovati in na druge uphvati, mora pred vsem svojemu jeziku veljavo in spoštovanje pridobiti. Tako so delali drugi, tako delajmo i mi.

Ni drugače: mi moramo svoj jezik na vse kriplje braniti; če ptujci v naši deželi to zadačo sobi prisvajajo, je očitvidno, da svojega jezika ne branijo, temveč nam jezik kradejo. Jezik krasti pa je tatvina, katerej se smemo in moramo z vsemi močmi zoperstaviti.

„Vsak svoje išče“, sluje pregovor. Kar je našga, naše bodi! Unicum suum.

Ne zabimo pa, da je mejsobojno mešanje in križanje različnih ljudstev in njih jezikov šiba Božja v kazen človeške oholosti, ki se mora le po zatajevanji in krščanski ljubezni kolikor toliko poravnati. Est modus in rebus. . . .

V vročem in postavnem boji za naše pravice moramo vedno pred očmi imeti vzvišeno nalogo, katero vršiti smo poklicani; naše pravice so le srečstvo, s kojim hočemo svojo zadačo izvesti.

Učiteljica zgodovina nam jasno svetoči, da je vsacemu človeku in slednjemu narodu odkazan poseben delokrog, v kojem mora pokazati koliko velja in more.

Tudi slovanstvo ima svoj delokrog ali poklic, tako v celoti, kakor v posamičnih delih. Bog dal! da bi ga prav spoznalo in vestno vršilo.

Greko-Romani, ki so po dušinem prepovedu najstareji, uležili so človeški družbi temelj; Germani, njih nasledniki, so izdrli „uma svitile meče“, a Slovana rablo srce dvignilo bo veseljno človeštvo do posebne višine.

Romani z Germani vred so večinoma izpolnili dano jim nalogo: prišla je vrsta na Slovane.

Ni dvoma: kakor so bili Slovani nekdanj mirljubni in pridni poljedelci, kesneje hrabri in neustraseni zaščitniki prosvete, tako bodo v nedaljnem času marljivi in požrtvovalni delalci na polji civilizacije in občnega napredka.

Mnogobrojni rodovi slovanski so večinoma v deviškem stanju. Devišk je njihov jezik, deviško njihovo mišljenje, deviške njihove navade in šego. Ti mladi, nadopolni rodovi so poklicani, da hodijo svoja pota, ki so od romano-germanskih različna. Njih skup-

na naloga je: zmote romano-germanske podirati ter na tem mirišči kaj boljšega sezidati. Žal! da jih v tem vzvišenem poklicu ovirajo mnogi njihovi voditelji in učenci, ki niso nikakor tako deviški, kakor ljudstvo, iz kojega sreče so se rodili: otrovani so namreč po ptujih nazorih in zaslopljeni po navideznem blesku.

Bratje! Sovražnik nam ne hoče le svojega jezika uiliti, nego i svoje blodne misli, ter nas kani porabiti orodju v zlobne namene. Ne varajmo se! Pustimo Romanu, kar ima svojega, in Germanu, kar je njegovega, ter ustvarimo si prosveto po svojem nagnenju in po lastnem prepričanji; kajti: gorje nam! ako bi novodobna ptuja načela mej nami zavladala: naše slave bilo bi kmali konec. **Krok.**

Deželni zbor.

XI. seja 7. januarja 1888.

Sledé poročila peticijskega odseka.

Poročevalec Del Torre. Jožefi vdovi ranjkega učitelja goriške normalke, Jarneja Radizza, dovoli se 40 gld. podpore.

Poročevalec Kovarčič. O prošnji Lucije Komavec, učiteljeve udove, za podelitev podpore, prestopi se na dnevni red.

Poročevalec Mohorčič. O prošnji dobričevske občine za podelitev podpore, da zgradi most na občinski cesti, prestopi se na dnevni red.

Poročevalec Del Torre. Draštvu za varstvo avstrijske titoreje na Dunaji dovoli se za leto 1888 donesek 60 gld. iz dež. zaloga.

Poročevalec Ivančič. Dovolé se naslednje podpore za leto 1888:

Cestnemu odboru ajdovskemu za uravnavo klanca Ravnjaka 500 gld.: — cestnemu odboru tolminskemu za cesto kraj Idrijce 500 gold., za cesto Sv. Lucija — Ladri 200 gld., za cesto Staroselo — Logé 1500 gld., od kterih pa se ima pridržati 500 gld., na predplači dovolé mi leta 1886, tako da se izplača samo 1000 gld., za most čez Drahovšček na občinski cesti proti Livku 400 gld., katere bo cestni odbor izročil županstvu na Iderskem in nadzoroval, da se ta denar porabi za most; — cestnemu odboru sežanskemu za uravnavo klanca pri Križi 1000 gld.: cestnemu odboru komenskemu 1000 gld. za uravnavo klanca pri Koprivi; — cestnemu odboru cerkljanskemu 1000 gld. za cesto mej Želinom in Reko in za most čez Jesenico; — cestnemu odboru bovškemu za most mej Bovcem in Čezsočo; — cestnemu od-

boru cervinjanskemu 800 gld. za cesto mej Belvederom in Laguno; — cestnemu odboru gradiškemu 1200 gld. za skladovne ceste tamkajšnjega okraja; občini Ronke za kanalizovanje 1000 gld.; — županstvu v Gradu 400 gld. za izčeščenje in razširjenje kanala mej Belvederom in Gradom. — Županstvu v Romansu odpustita se prva dva roka v sesiji leta 1886 dovoljenega posojila 2000 gld.; katera bi se morala plačati v znesku 200 gl. za l. 1887 in 1888. O drugih prošnjah v dosogo podpor za cestna in druga javna dela prestopi se na dnevni red. — Deželnamu odboru je po predlogu poslanca Dottorija naročeno, naj o primernem času imeuie svoje zastopnike v cestne odbore po § 19. cestne postave od leta 1864 in naj strogo na to pazi, da se bodo dovoljene podpore rabile za tista dela, za katera so odmenjena.

Poročevalec Del Torre. Odboru za morsko kopel v Gradu se dovoli 400 gold. podpore za leto 1888.

Poročevalec Kovarčič. Alojziju Komelu, diaku na ces. kr. umetnostni akademiji na Dunaji dovoli se 100 gld. podpore.

Isti poročevalec. Peticija kobariške občine za uravnave katastralnih mej izroči se dež. odboru, da jo reši v svojem področju.

XII. seja 11. januarja 1888.

Potrdi se zapisnik poprejšnje seje. — Jedina nova peticija županstva v Joanizu za denarno podporo v korist javnim podjetjem izroči se dež. odboru, da jo predloži vis. vladi dodatno k drugim prošnjam za olajšanje revščine.

Poslanec vitez Pajer poroča v imenu dež. odbora o načrtu poslanca barona Ritterja, predsednika goriške trgovske in obrtnijske zbornice, kako naj bi se priskrbeli naši Furlaniji, kjer hirajo posestva in obrtnije, novi viri dohodkov. — Za razpravo tega načerta izvoli se poseben odsek 7 udov. Izvoljeni so poslanci Ritter (predsednik), dr. Maurovich, dr. Venutti, dr. Pajer, Kocjančič, Ivančič in dr. Gregorčič.

Po predlogu finančnega odseka (poročevalec dr. Verzegnase) potrdi se računski sklep zemljiščno-odveznega zaloga za leto 1886 in proračun istega zaloga za l. 1888.

Za stroške zemljiščno-odveznega zaloga v upravnem letu 1888. je določen znesek 91.184 gld. Dohodkov je ustanovljenih tudi toliko.

Da se pokrijejo dotične obresti, preudarjene za l. 1888, katere ima plačati dežela in tudi znesek, ki ga ima ona poravnati na odbitek ugotovljenega svojega dolga v skupnem znesku 64.050 gld., tirjal se bo priklad po 90% na skupno vsoto vseh izravnih državnih davkov.

LISTEK.

Četrta zapoved božja v pravljici.

Spisal dr. Franc Oblak.

Dalje.

Nocoj je deset let, odkar sva sè svojimi trojčkami zadnjo večerno molitev molila“ reče Voglarica svojemu možu Janezu, ko je po večerni molitvi rožni vevac na klin obešal, „Bog vé, kako natanjko se nocoj spominjam mojih ubogih otrok; Bog ve, kako se jim godi?“

Tudi Voglar je pritrtil svoji ženi, da prav nocoj čuti veliko hrepenenje po svojih otrokih. Pa o badva trudna vpihneta luč in gresta spat.

Drugo jutro sta, kakor navadno, ob petelinovem prvem petji vstala. Mati je zakurila ogenj, oče pa je pripravljaval cepiče, da bi okoli hiše drevje požlahnil. Kar zagledata, kako mladi menih, ogledovaje vsako malo stvarico okoli hiše, gre po stari, vže več let opuščeni stezi naravnost proti njihovi bajtici. V zadregi tako nenavadnega gosta, potegne Voglarica naspol posušen predpasnik iz vrvi, opasé ga, in se predstavi mlademu menihu, ki jo je pozdravil s „Hvaljen bodi Jezus Kristus“. Ona mu spoštljivo poljubi roko. Na menihovo vprašanje: Kje je gospodar, pristopi stari

Voglar in vsi trije vstopijo v hišo. „Lepo, kaj lepo domovanje imata tu v samotnem kraji“, reče menih med pogovorom; vidva morata biti prav srečna“. Na to začne stara Voglarica pripovedovati, kar ji o svojih sinovih srce teži in izdihne: „Dal Bog, da bi jih še kedaj videla!“ Na to menih po malo pripravljiva Voglarja in Voglarico na prihod njunih sinov in pove, da je on njun sin.

Kimalu po tem vstopita tudi druga dva sinova, Gašpar in Jeler v izbo.

Prelepo je bilo videti srečne te ljudi, ko so po desetih letih spet pri tisti mizi skupaj jedli. Tri dni ostali so sinovi doma. Družina Voglarjev, dasi osamljena v oddaljenem gozdu, vživala je te dni rajsko veselje. Zakonska Voglarja sta skrivaj pogledavala sinove, ki so na trati, pred hišo norčevali.

Ko so drugi mladenči drug družega lovili na trati pred hišo, pristopi Voglarica in reče: Mene ja-ko vesoli, da se vsi trije tako ljubite: ena stvar pa me vendar skrbi. . . . „Kaj pa je?“ vprašajo vsi trije bratje hkratu; Voglarica se nekoliko časa obotavlja povedati, slodnjič pa vendar reče; „Jeler, Jeler ti z eno nogo mehko stopaš, kako si dobil to bolezen?“

„O nič ni, mati“, odgovori Jeler, „Bog vedi, kako je to, da mi véasih ta le noga zaostaja: to pa ne de nič, jaz lahko tekam, skačém, in prej ni nobeden mojih bratov tekel tako naglo, kot jaz. Ni mar

res, brata?“ Brata pritrđita in pri tem je ostalo.

Še eden dan ostali so vsi trije bratje doma. Tretji dan zvečer so odmolili, in po molitvi reče menih Mohor: „Pokornost me veže jutri oditi v svoj samostan.“ Tudi ostala brata sta rekla, da odide. Voglar in Voglarica sta bila tega zelo žalostna. Mohorjeve besede pa so ju potolažile in udana v božjo voljo, šla sta spat.

Tudi sinovi šli so v svoje sobe; a dolgo niso mogli zaspati. Sklenili so, da gredo spet vsak na svoje prejšnje mesto in da 10 let ne pridejo domu; Gašpar pa je prevzel nalogo, da bo varno pazil nad svojimi stariši in jim priskočil v pomoč, kadarkoli bo treba, ker živi najbliže njih.

Pozno je vže bilo in sladek, miren sanj zatise oči vsem trem bratom. Ob petelinovem petji prihodnjega jutra bili so pri Voglarjevih vže na nogah. Zgodaj se torej zbere cela družina v izbi, opravi jutranjo molitev in poda si roke v slovo; bratje vzamejo vsak svojo palico in odidejo prav po tisti poti, kakor pred desetimi leti. Voglarja gledata za njimi, dokler jima niso izginili izpred oči.

Ko bratje pridejo na holm, kjer so se pred desetimi leti poslovili, obljubijo si, da kadar čez deset let pridejo domu, vsak pove svoje dogodščine. Potem se razidejo vsak po svoji poti.

Poslanec V o n u t i poroča za pravni odsek o Ivančičevem predlogu zastran revizije deželnih cestnih postav. Vsprejme se naslednji predlog: Naročuje se deželnemu odboru, naj natančno pregleda in pretrese cestni postavi od 29. aprila 1864 in 24. novembra 1868 in naj na podlagi dosedanjih pozvedeb in poskušanj predlaga v prihodnji sesiji, kako se imata prenarediti in dopolniti, da budeta ugajali dotičnim potrebam.

Poslanec I v a n č i č čita obširno poročilo (peticijskega odseka o prošnji kobariškega in kreskega županstva, podani v namen, da bi se predplača 8450 gld., katero dolžujejo tamkajšnji posestniki državnemu erarju za izmočirenje doline mej Kobaridom in Starimselom, porabila za končanje tega dela, oziroma tudi za uravnavo hudournika Sijaka in po odsekovem predlogu sklene zbor soglasno, da ima deželni odbor to prošnjo prav gorko priporočati visoki vladi.

Nova pomoč goriški Furlaniji.

Govorili smo že o drugi priliki o knjižici, katero je sestavil Evgen baron Ritter, predsednik kupčijske in obrtniške zbornice v Gorici, v kateri pojašnjuje, kako pišče dohodke dajo dandanes furlanska ravan, ter nasvetuje, naj bi se opustilo dosedanje obdelovanje zemlje ter zamenilo se z drugim, ki bi donášalo več dohodka. Furlanska ravan imela je do zadnjih časov troji pridelek, ki je vzdrževal in redil zemljiškega posestnika in njegovega kmeta, namreč žito (pšenico, turšico, oinkvantin), vino in murbino perje. Vinski pridelek odpoveduje užu mnogo let; v zadnjih časih bile so le redke letine, ki bi bile poplačale obresti od glavnice, ki leži v vinogradih, in delo, ki je bilo potrebno pri obdelovanji. Večinom so bile take letine, da so manj prinesle nego so je potrošilo v zemljo. Zato je prišel posestnik v zadroge in kmet (kolon) ni imel s čem plačati najemšine od zemljišča, ki ga obdeluje gospodu. Vsled raznih bolezni, ki so se prikazale na trtah in katero so skušali preganjati z umetnimi sredstvi, podražil se je pridelek prav občutno, ne da bi bil radi tega obilnejši ali dražji pri prodaji. Tako se je posestnik zagrebel v dolgove, ki ga zdaj tarejo. Državni zemljiški davek porastel je posebno zadnja leta, odkar trta odpoveduje.

V prejšnjih letih dajala je lepe dohodke aviloreja in se jo splačevala reja murbinoga perja; a tudi avilodi podvrženi so uže dalje časa raznim boleznim, katere so preganjali brez dovoljnega uspeha z domačimi in umetnimi sredstvi. Skoro najbolje izhajali so oni, ki so perje prodajali, kajti perje je bilo vsi silno drago in se je prodajalo za gotov denar. Nasprotno trpeli so pogosto veliko škodo taki posestniki, ki so perje kupovali, ker prigodilo se je, da so jim črviči pocrkali prav takrat, ko so se imeli zapresti. Zguba in obup vsled takih okoliščin bila sta velika; vendar ostala je še zadnja pomoč, pšenica, ki je imela spodobno ceno, in turšica, ki je služila kolonu v tečno in zdravo jed. Zadnja leta premenilo se je tudi to.

V Ameriki pridelujejo toliko pšenico in s tako majhnimi stroški, da so preplavili z njo vse evropske trge in da je domača pšenica močno padla v ceni. Zuano je, da v Gorici je imela pšenica uže enako ceno s turšico, kar se v prejšnjih časih ni prigodilo nikoli, ker vedno je bila pšenica vsaj za tretjino, ako ne za polovico dražja od turšice. Amerikansko tekmovalje ali konkurenca zadela je furlanskemu posestniku, ki je živel v prejšnjih časih brez skrbi in brez resnega dela, zadnji udarec, ki ga še vedno in sicer trajno teži. Kmet ni mogel plačati posestniku najemšine v vino, zato mu je vzel ta vso pšenico in v njo tega še domačo turšico, ki je zdrava in tečna in ki ima vsled tega precejšnjo ceno; a v kratko mu je dal ogersko in rusko pokvarjeno turšico, ki je prišla čez morje v Cervinjanski zaliv, in s tem je posestnik zasadi milansko rožo ali pelagra v kosti svojih kolonov. Čudom se je čuditi, da državna komisija, ki je preiskovala pred dvema letoma kakovost pelagre, ni razširila svojih preiskovanj tudi na uzo ke to boleznini in da ni vlada prepovedala strupa, ki se širi iz Cervinjanskega zaliva med furlanske kolone po pokvarjeni turšici. Javno opozarjamo visoko vlado na to okoliščino ter jo prosimo, naj stvar preišče in ukrene, kar je treba, da ne zamrje furlanski rod. Pelagra davi furlansko prebivalstvo ter polni z njim goriško bolnišnico in nočišnico.

Kdor čuti še nekoliko močij v svojih žilah, zapušča rodno zemljo, ki ga ne more rediti, ter se preušuje v daljno Ameriko z nado, da pridne roke ga rešijo vsaj pelagre in prezgodnje smrti. Tako se je zgodilo, da nekateri posestniki so uže brez delavcev in da namesto pšenice sejejo deteljo, po kateri bo sledila debela močvirna trava (palud) in propad dosedanjih posestnikov. Najhuje trpi ono ljudstvo, ki nima čisto nič svojega, ki služi gosposkim služabnikom (sottavo). Temu ni mogoče zapustiti svoje zemlje, ker nima s čim plačati potnice. Koloni, ki so imeli tudi kaj svojega posestva, prodali so vse ter odšli v Ameriko. Nekateri vasi so uže opustošene, ker so zgubile polovico prebivalcev.

Korenita pomoč tem razmaram bila bi v tem, da se odpravi kolonski sistem in da se razdeli svet med sedanje kolone proti odškodnini, kakor pri zemljiški odvezi. Le tako bi se dobila potrebna moč, ki bi obdelovala zemljo z obo vztrajnostjo, ki je potrebna, kajti svojo njivo in svoj vrt obdeluje vsakdo rad in dobro, če tudi s potnim čelom. Sedanjim posestnikom pomanjkujejo delavci in pomanjkuje denar, s katerim bi delavca vzdrževali. Če pojde tako naprej, izmrje rod, ki obdeluje zemljo in ne pridela niti toliko, da bi se mogel živiti; zemlja bo puščava in sedanji posestniki bodo posestniki puščav. Da se to ne prigodi, je bolje, da se zadovoljijo z zemljiško odvezo in naj pustijo, da bo sedanji kolon in podkolon obdeloval svojo zemljo. Tedaj ne bodo ceste proslabe in železnica ne bo preoddaljena, ker priden in delaven človek si zna pomagati.

Kot vstična ali paralelna pomoč bila bi pa gotovo tudi ta, katero nasvetuje baron Ritter, namreč prememba obdelovanja, kolikor dopuščajo krajevne in potrebne razmere. Prememba v tem smislu godile se bodo gotovo, in sicer premeni oboje zemljišče, kdor bo mogel, v vrt, ki donáša, če je dobro obdelovan v primerni zemlji, obilno dobička. Kdor ne bo mogel zmagati stroškov ali kdor nima zemlje, primerno za vrtae nasade, premeni jo v travnik ali pašnik, najnižjo vrsto med raznimi obdelovanji. Ako se premeni Furlanija v sadnosen vrt, napravijo se tudi razne železne ceste, ki bodo vezale posamezno kraje z jažno železnico, da se pridelki lahko in hitro spedejajo; če se pa premeni v travnike in pašnike, ne boje železnica potrebna razen morda kot najkrajša prehodna črta iz Italije v Avstrijo.

Prepričani smo, da obstoječim potrebam bi ugajala tramvaj na par, ako bi se izdelala, kakor jo g. Ritter nasvetuje. Da bi pa v veliki meri uplivala na premembo obdelovanja v zemljišč Furlaniji, o tom nismo še prepričani. Na vsak način bi nas pa veselilo in bi zaznamovali to kot velik napredek v narodnem gospodarstvu na Goriškem, ako bi se našla družba, ki bi izvedla jako lepi načrt o železnični mreži v Furlaniji in bi jo hotela raztognti še do Vipave in do Kobarida po Vipavski in Soški dolini.

Dopisi.

V Gorici, dne 25. jan. (Vesolice v Podgori.)
Kratko naznanilo v zadnji „Soči“, od dne 20. jan., da priredi „Katoliško politično bralno društvo v Podgori“ v nodeljo, dne 22. t. m. domačo zabavo, privabilo je pret. nedeljo na večer mnogo ljudstva na veselični kraj, v gostilno g. Kocijančiča v Podgori. Tudi nekoliko (škoda, da ne več) rodoljubov iz bližnje Gorice prihitalo je v prijazno podgorsko vas z namenom, da prebijajo pri kozarci dobrega vina vsaj jedno uro v veselji narodni družbi. Kmalu po določen uri bil je napolnjen zabavi odločen kraj, precej prostorna soba v imenovani gostilni, z domačimi in tujimi povabljenici. Okusno pripravljene oder sveščil nam je, da hoče naznanjena „zabava“ kaj več, nego priprosta domača zabava. In res; nismo se varali. Bila je cela „beseda“, kakeršne se drugod po čitalnicah prirejajo; beseda, ki je obsegala devetero zanimivih točk, ki so se jako pohvalno vršile in izvršile, da je trebalo na občeno zahtevanje večinoma ponavljati jih.

Četorico slov. pesmi pol je mlad domači pevski zbor, pod vodstvom g. Bjete, tamošnjega organizatorja, razmeroma vrlo dobro. Vse pesmi bile so, gledé na njih vsebino, previdno izbrane in okoliščinam kraja in časa dokaj primerne: navduševale so pričujoče občinstvo in pleskanje in odobravanja ni manjkalo. Druga točka neobjavljene sporedne obsejala je zanimivo in podučljivo propoved š. g. J. Goloba, podgorskega vikarja, o ljudskih posojilnicah. V umovno in umetno sestavljeni besedi dokazoval in dokazal je g. propovednik veliko korist narodnih ljudskih posojilnic ter jih lepo priporočal vsem, zlasti svojim občinarjem, oziraje se na njih stalovne, krajne in narodne razmere.

Gospodičca Ivanka Klandičeva, županova hčrka, nam že sicer dobra znanka na odu, iznenadila nas je ta večer z deklamovanjem Gregarčičeve pesmi „Romarica“ in zabavljala nas prijetno z igranjem na citrah. Či-to izrekanje in pravilno naglašanje besedij ter sočutno in prepričevalno deklamovanje dajo vso čast mladi deklamatoriki in kat. društvo v Podgori sme veselo in ponosno biti, da ima v svoji sredi tudi v teh važnih točkah tako izdatno moč. Gospodični Ivanki in društvu čestitamza iz srca.

Tudi g. nadučitelja V. Vodopivca šaljivo berilo iz „Glasnika“ o „gopodu denarju in gospej sreči“ dopadalo je občinstvu ter mnogo smeja vzbudilo. Isto tako zadnja točka: Stritarjevo „Pravo junaštvo“; bilo je pa tudi v pravih rokah.

Okolo osme ure bila je „beseda“ končana. Pridela se je potem skupna večerja in z njo združena res prijetna domača zabava. Udeležili so se je prvi podgorski narodni veljaki s svojimi družinami: razven že gori imenovanih gg. sodelovalcev, g. Kocijančič, društveni predsednik in dež. poslanec, g. Klau-

dič, podgorski župan, blagorodni g. grof Attems in nekaj drugih občinarjev in gostov iz Gorice. Napitnic in zdravic, rosnih in šaljivih ni manjkalo. Polog, g. Kocijančič, ki je izpregovoril resno besedo v prospeh narodne stvari, omočiti je, zlasti glodé šaljivih zdravic in napitnic, moža, došlega gasta iz Gorice, — izrečno imenovati ga, pač ni treba — moža, majhnega sicer po telesni postavi, a velikoga in nedosežnega v duševnem humorji, ki je s svojimi, le njemu lastnimi, se soljo a tudi s papriko potroševati napitnicami in deklamacijami posebno kratkočasil in razveseljeval zbrano občinstvo.

Domačega pevškega zboru lepo petje, ki je kmalu postalo splošno, pomagalo je napitnicam krajšati veselo večerje ure in povekševati skupno veselje, in le prehitro je prišla polnočarura, ki nam je ločila. Razšli smo se polni srečnega veselja nad preživelim večerom, ki nam ga je priredila narodno probujena Podgora. Želim ji čedalje večega razcveta in napredka.

Daj Bog, da bi se le kmalu zopet povodom, e-nake prilike sešli v prijazni Podgorski vasi,

Kjer naša tla, kjer naš je rod,
Slovenec kjer je gospodar;
Kjer tujeo nam no bo gospod —
Nam skazoval ne bo nikdar!

Vesely.

Iz Kobarida, 24. januarja. (Čitalnica; domačo bralno društvo; prekanjen sloparček, in še nekaj) Gospod urednik! Mnogo časa sem pmišljeval: bi-li ali ne bi Vam sporočal česa za početek novega leta iz naših julskih planin. Saj veste, kako muhasti so časih čitatelji Vaši. Če ne pišete dolgo časa ničesar iz njihovih rodišč, pa zdihajo in zovajo: „Joj! kako je postala „Soča“ suha in prazna“. No, če so jim pa oglasite, a če ne hvalite vse kar na polna usta (hvaliti ni treba mnogo, ker dobro se samo hvali) osobito pa če tu pa tam malce pokarate, — že začne rohneti: „Kedó je pa pisal le-té otročarije! v Sibirijo z njim!“

Začnimo po načrtu — v Čitalnici. — Par let uže so neki nemirni elementi mnogo ravalji proti njej, želeč jej prav od srca — večnega počitka. Ali vskljob temu ostala je čitalnica vedno kropka, mnogo obiskovano zbirališče in središče naše inteligence; le občistila se je nekaj posebnih značajev in okrepila je staro, nekdanjo častno stališče svoje. O tem smo se uvčrili pri rednem občnem zboru, kajti čitalnica je naročila za tekoče leto mnogo listov več od lani, a med temi dva dnevnika, tako da ima letos štiri dnevniko na društvenoji mizi. Toliko dnevnikov ni imela še nikoli. Mnogi rokajo, da je za čitalnico nečastno znamenje, ker ne prireja več toliko in takih veselje, kakor prejšnje čase. S danja očščena čitalnica je dokazala vže trikrat sijajno, kaj mogo izvršiti s skupnimi močmi, a potem je prepustila tak daljni posed tistim: brez katerih se ni moglo nikoli izvršiti ničesar. Sicer pa moramo izjaviti, da nas so zapustile za vedno vrle moči, katerim ne bo mogoče tako kmali dobiti namestnikov. Doba veselje se je nekako preživela, a po maloletnem prestanku ož vi gotovo z novo, svežjo močjo. Časi se spreminjajo. Kolikor so je prejšnje čase preveč plesalo, igralo in pelo, naj so sedaj toliko pridneje čita. — in čitalnica doseže svoj glavni namen. Še to naj pristavim, da je čitalnica v dobrih rokah; osobito ker je prvosodnik g. kaplan Ant. Pipan, tajnik in blagajnik pa g. učitelj A. Dominko.

Lansko leto so čitalniški „vbozniki“ ustanovili novo bralno društvo, imenom „Domače bralno društvo“, ki naj bi izpodrinilo „tujko čitalnico“. Hrupila je bilo v tem društvu mnogo, a v jednom samem letu doživelo je sivo starost, da je leglo sê starim letom v — tihni grob. Nam je žal za to društvo, kajti zbornalo je vendar nekaj članov pod svojo zastavo, ki niso bili in nikoli ne bodo člani naše čitalnice. In če uže nikdo ni bral, — vsaj onih par grošev položili bi domovini na oltar in s tem podpirali naše narodno časnikarstvo. Tako pa so doživeli ustanovitelji le bridko prevaro. Pomilujemo!

O sv. 3. Kraljih smo imeli v Kobatidu nekega sleparčeka. Mlad Benedčan hotel je menjavati neke igralne marke za pristne cesarske cekine. Te marke so zelo natančen posnetek naših cekinov in manda tudi galvaniški pozlačene; na prvi pogled — pristni cesarski zlati. Ta sličnost je zadostovala nekójim našim ljudem, da so jih vzeli za cekino in niso gledali na napis: „Nürnbergger Spiel- und Rechenpfennig.“ (Zopet dokaz: kakó neizogibno potrebna je nemščina!) Prekanjoneca naznanili so žandarstvu, ki pa ga je zaman iskalo, ker odnesel je uže bil peté, — pustivši nekaj „Rechenpfennig-ov“ za pristno zlato. Vgrabili so ga v vendar potem livški financarji ter izročili ga žandarstvu, in to sodnji v Tolminu, ki je začela proti njemu preiskavo. Ali temu tičku je sloboda preveč dišala, vtekel je, kakor pravijo, sednjikemu slugi, ki ga je spremljal od sodnika v zapor. Tedaj je bil vže pravi piček s perutami.

Gospod urednik, predno odložim pero, naj Vam šo dostavim, da Vam nikakor ne moremo zadosti izraziti iskrene zahvale, ker ste nam v poslednjih par mesecih velerjajno dokazali, da imamo goriški Slo-

venci doli v solnčnej Nizzi svoji rös neodvisno glasilo, da imamo nezavisne tednik zdravih, krepkih našel — za sedanje, tožno in ozbiljne čase. Nikoli vam ne zabimo, kako s hladnokrvnim, nepristranskim očerom ste motrili pomenbne spletke tam za mahom ljubljanskim, in kakó jasno ste videli in označili v meglo zakrite tendenciozne — motre. Govorili ste svoto resnico, kakor jo je spoznal celokupni slovenski rod. Ko so vsi drugi molčali in si niso upali govoriti, govorili ste Vi, zato: hvalo vam! Niste se strašili reka, da „resnica oči kolje“ čeprav bi imeli radi priznavano resnico trpeti. — Tako je prav, to je značajno, slavno in vzvišeno! Schopenhauer bi dejal: „Ist Wahrheit ein Skandal, so geschlehe der Skandal!“ Naj le kedo zahteva od Vas: trebah pol hrbot vasvat“, se uže dobi v narodu slovenskem dovolj rodoljubov, ki poreko sè slavnim slovan-kim Puškinom: „O ljudi! žalkij rod, dostojnyj sljuz i smjeha!“ (Ne zamerite, da smo proti izrecnej Vašej volji iz raznih nazirov toliko prečtali. Uredn.)

Iz Ajdovščine, 24. januarja. Minulo in predminulo nadalje bilo je nekoliko naših ljudi v Ajdovščini pri občnem zboru „Delavskega društva“. Ker se je dosedanji osemletni društveni predsednik g. Šapla, predsedništvu odpovedal, bil je g. Angelo Casagrande z vzklikom predsednikom, Anton Poljšak podpredsednikom in g. J. Trčelj denarničarjem izvoljen. Novo izvoljeni predsednik kakor tudi podpredsednik in denarničar so nam vže davno znani rodoljubi; oni nam so nada boljemu napredku in vsestranskemu razvitku društva. Programi, kojega je g. predsednik — zahvaljujoč se na zaupanju, katero so mu društveniki izkazali, izvolivši ga predsednikom — je prav nadobudea; glasi se: „Gospoda! Srčna vam hvala na izkazanem mi zaupanju. Z ozirom na okoliščine in ker ne smem odtegniti pomoči društvu, katero sem ustanovil, sprejemem težko breme predsedništva. Uzori, kateri so me vodili pri ustanovitvi društva, so mi vedno svetli, njim sem vedno zvest. Eto mi uzor! Jaz vam sem vedno želel in vam želim društvo, katero naj bode rokodelcu gmotna in nraavstvena (moralna) podpora. Gmotna podpora pa naj ne bode omejena samo na slučaj bolezni društvenikov, temveč društvo naj podpira rokodelce tudi, kedar oni onemorejo. K temu treba, do sedanji udje ne ostanejo samo zvesti, ampak da oni še druge društvenike pridobé, da glavica naraste in društvo v tem pogledu svoj namen doseže. — Društvo naše bodi pa delavcem tudi nraavstvena (moralna) podpora. To bode, ako se ono razvija pod trobenico: vse za vero, dom in cesarja. Vera človeka noredi človeka; vera ga uzvišuje; vera mu zljajšuje butaro vsakdanjega trpljenja. Naš ožji dom je tu naš dom; naš širji dom pa je naša mogućna Avstrija. V našem domu smo mi gospodarji, zavodajmo se, da smo Slovenci; vucmajmo se za našo, mogućno Avstrijo! Za vero, dom in cesarja! Zvestoba do presvitlega našega cesarja Fran Josipa I., pod katerega žezlom toliko narodov srečno živi in do Hababurške hiše naj se v nikomer naših društvenikov ne omaja. Burui živio!

Vera zdržuje človeško družbo; z njo družba napreduje, brez nje pa prepada. Na verski katoliški podlagi sloneti mora naše društvo! — Zato hočem odstraniti od društva vse, kar bi le kobilkaj utegnilo krhati na tih pravih nazorih. Potruditi se tudi hočem, da te edino zdrave nazore v društvenikih utrdim in društvo po pravi poti vodim, da bo vsak lahko ponosen biti ndom našega društva.

V nedeljo, 22. dne t. m. vršila se je volitev tajnika in denarničarja. Izvolitev novega odbora je jako srečna, zato je bila z jako živahnimi živio — klici pozdravljanja. Društvo ima okoli 3000 premoženja. Naj bi čvrsto stopalo označenim potom!

Politični razgled.

Preteklo sredo zasedla se je zopet državna zbornica. Došli so skoraj vsi poslanci, celo trolski Greuter.

Vlada je predložila trgovinsko pogodbo z Nemčijo in Italijo, zakon o pristojbinskih olajšavah ustanov povodom 40 letnice ter o dijaških društvih. Liechtenstein je izročil predlog o verski šoli. Ljubljanska deželna sodnija zahteva izročitev Poklukarja, Hrena, Pfeiferja, Kluna, Ferjančiča, Šukljeja, Nabergoja, Tonkljia vsled Gregorčeve tožbe. Taaffe odgovori vrsto interpelacij.

V ogerskem državnem zboru zahteval je poslanec Fenyyessy naravnost, naj se ministerski predsednik Tisza utika v naše, tostranske zadeve, češ da nekateri češki časniki delajo na razširjenje avtonomije, po kateri naj bi se sedanji dualizem preustrojil v trializem. Trdil je, da če bi danes na mestu Tiszovem sedel grof Andrassy, vložil bi v Avstriji svoj veto zoper vse panslavistično trialistično prizadevanje. Na

to vprašanje odgovoril je Tisza dne 19. t. m. rekoč: Vprašanje vtikanja v zadeve druge države je zelo kočljivo in zato se je ne le poslanec, ampak še bolj ministru v takih zadevah izrekati z veliko previdnostjo. Ako češki listi zagovarjajo trializem, storiti bi mogli prav tisto tudi hrvatski listi. in ako bi se potem hotela avstrijska vlada vtikati iz tega povoda v naše zadeve, kaj bi k temu rekel poslanec, ki danes mene vpraša. Jaz kot minister bi takega vtikanja v naše zadeve nikakor ne trpel. — Vse kaj družega bi bilo, ko bi se kaj takega hotelo sprejeti v ustavo, kakor je to bilo za čas grofa Andrassy-a. — To je govorno jasno: v pisavo časnikov se Tisza ne misli vtikati, pač pa pri vprašanji premembe naše ustave. — No, morebiti se kmalu ponudi prilika, da se ogerskim državnikom vrne prav z njihovimi besedami.

Italijani so, kakor nekateri listi poročajo, uže imeli bitko v Afriki z Abisinci, pa njih listi o tem molcé; pišejo pa, da se jim je v Afriki zgodila nesreča na železnici. Hm! V Rimu so vseučiliščniki demonstrirali proti profesorju Bonghiju, ker je zagovarjal odstavljenje župana rimskega, ki je čestital papežu ob petdesetletnici v imanu mesta. S časom bo vse drugače —

Domače in razne vesti.

P. n. častite naročnike „Soče“ uljudno prosimo, naj si ovitek prihodnjega lista dobro ogledajo, predno ga raztrgajo in zavržejo; zapisali jim bomo nanj, koliko nam dolžujejo.

Rodoljube prosimo, naj nas tudi z rednim plačevanjem naročnine podpirajo, da bomo mogli tiskovne stroške redno plačevati, kakor je pogojeno.

Andreja Einspielerja bolezen, smrt in pogreb. Konec novembra jel je Andrej Einspieler pešati. Želodec ni hotel več prebavljati. Sloveči zdravnik dr. Smolej je sicer toliko opravil, da je bolnik spot jesti začel; pa smrt si je po drugi strani izvajala svojo pravico, ki jo ima do človeka. Začele so otekati nogo in život, in bolnika je začela mučiti naduha. Kri je začela vodeniti in stopivša v glavo, je bolniku vzela zavest. Močna natura bolnikova se je dolgo branila; zelo mučni so bili ranjcega poslednji dnevi, milo je zdihoval in klical na pomoč; sorodnikom je bilo le to v tolažbo, da ni bil več pri zavesti, torej tudi bolečin najbrže ni čutil. V nedeljo 15. t. m., na god presladkega imena Jezusevega, postal je že bolj miren, in 16. dne januarja je izdihnil svojo blago dušo. Razen zadnjih treh dni pa je bil ves čas pri polni pameti; kedar je bil sam, držal je rožni vonec v roki in molil; kedar je pa prišel znanec, razgovarjal se je z njim o vsakdanjih rečeh, najraje o svojih dragih Slovencih. Za svoj list „Mir“ se je zanimal do zadnjega hipa, in njegov obstanek zagotoviti, bila mu je prva skrb.

Einspielerjeva smrt je bil pomenljiv dogodek za vso Koroško. Revežem je umrl dolgoletni dobrotnik, Slovincem spoštovani voditelj, nasprotnikom pa nasprotnik, katerega so se vedno bali. Pri slovesnem pogrebu dne 18. t. m. je bilo vse mesto po konci. Tudi iz dežele je prišlo mnogo hvaležnega slovenskega ljudstva. Koroška dnhovščina bila je do malega vsa zastopana; deželni predsednik, ravno tako deželni poslanci in drugi. Došlo je bilo več gospodov iz bele Ljubljane, iz Slov. Grádca itd.

Pred in za rakvo nosili so mnogo prekrasnih vencev.

Brzovjak došlo je blizo 50 iz vseh krajev mile slovenske domovine. Zvečer po pogrebu so se zbrali žalujoči rodoljubi v gostilnici pri „Sandwirthu“ in v iskrenih besedah spominjali se nepozabnega ranjcega ter ga stavili mlajšemu zarodu v izgled. Duh Einspielerjev veje v starem Gorotanu in bo oživljal, dokler Slovenci ne dosežejo tiste veljave in tistih pravic, ki jim gredo po državnih postavah. V to Bog pomozil! „Mir.“

Za ranjkega monsig. And. Einspielerja napravi „Slovenski jez“ slovesno črno mašo v Gradnem, dne 28. t. m. Pri maši bo pel oddelček društvenih pevcev. S tem misli odbor izpolniti željo, katero je ranjki izrazil pri svoji zlati maši v Svečah z besedami: „Prej ali pošlej boste slišali: „Einspielerja so pokopali, tedaj prosim vas, molite za me!“ Kešo bi ne molil za takega dobrotnika slovenskega naroda, kakor je bil ranjki Andrej!

Slovesno črno sv. mašo imeli so v Tolminu 19. dne t. m. za ranjk. dekanom J a k o b. D o l j a k o m, ki je nekđaj služboval ondaj 12 let. Navzočih je bilo 7 duhovnikov in več občinskih odbornikov z g. županom in skoro polna cerkev ljudstva.

Vladika Strossmayer bo obhajal 19. dne marca t. l. petdesetletnico svojega mašništva. Zlato

mašo bo daroval v dijakovske stolne cerkvi in potem vsprejemal čestitke v svojej palači.

Iz Mirnega se nam piše: Ko je tukajšnje starešinstvo v zborovi seje 27. t. m. izrazilo zahvalo dež. poslancem v zadevi, kakor je bilo objavljeno, je ob enem poslalo telegrafično „čestitko“ sv. očetu Leonu XIII. po prevzvišenem kardinalu Galimbertiju, nunciju v Beči. Župan je prijel na to sledeči odgovor:

„Dem Gemeindevorsteher J. Hausner, Mierna für Meria.“

„Summo Pontifici Leoni XIII. acceptissima fucere sincera istins municipii vola.“

„Iline grati animi ergo peramanter impertitur apostolicam benedictionem.“ (kar je: Svetemu očetu, Leonu XIII. so bila pripravljena voščila tistega starešinstva. Tedaj podeli s hvaležnim srcem preljubeznivo svoj apostolski blagoslov.) Galimberti, nuntius.

V starešinstveni seji 21. t. m. bil je navedeni telegram prečitan; poslušali so ga vsi navzoči starešini stojé, ter sklenili, naj se isti kot častni spominček hrani v posebnem zavitku v obč. arhivu.

Slovenska čitalnica v Gorici sklicuje izreden občni zbor v 28. t. m. ob 6. uri zvečer, v katerem se ima voliti naslednik blagajnika dr. Fr. Kosa, izvoljenega v rednem občnem zboru dne 17. dec. 1887.

Denar Slovencev pa vendar ima še veljavo. Irredentarji prežekujejo, da tudi Slovenci in celo njih deželni poslanci obiskujejo goriško gladišče, torej naj bi ga tudi oni, oziroma dežela vzdrževala. Po tej logiki bi rekli: Ker goriško gladišče ne obiskujejo le goriški meščani, ampak tudi Slovenci in Nemci in celo irredentarji s to — in unstran lužo, naj bi ga vzdrževali avstrijska in italijanska država, ali pa le zadnja, kar bi bilo irredentarjem najbolj všeč. Vse drugo lice pa dobi ta logika, ako pomislimo, kaj dobivajo Slovenci in Nemci od tega gladišča, kadar ga potrebujejo. — Nemcem se podtika v njem za dobro plačo strupen smrad pod nos; Slovenci so se pa po navadi zasmohovali, ko je lani podporno društvo prosilo, da bi se mu gladišče propustilo za ples. Glejte jih no, irredentarje, tako dalje pa vendar še ne morejo priti, da bi jim naš denar ne dišal!

„Krapfi“ podražili so se letos goriškim irredentarjem za 4 kr. zato namreč, ker so sklenili, da kdor izreče ptujo besedo, mora plačati 4 kr. kazni v „Pro patrino“ blagajnico. Beseda „krapfi“ je Lahom ptuja, zato bo moral plačati določeno kazen, kdor bo z imenom po njih vprašal.

Veliki ples „Podpornega bralnega društva v Gorici“ na Staremtrgu „Pri zvezdi“ bil je preteklo soboto tako dobro obiskan, da bo v Gorici letos težko še kateri društveni ples tako; sosebno krasnih plesalec bilo je prav mnogo. Vršil se je tako radostno in dostojno, da bi tudi najčastnejša oseba ne bila dobila spodtikleja, ako bi si ga bila ogledala. Odborniki vdeležili so se ga vsi, razen predsednika, kateromu ni zameriti, ker zaradi svojega stana ne pride k plesom. Trajal je do šeste ure zjutraj in večina plesalcev in plesalec ostala je do konca pri njem.

Glede gostilne „Pri zvezdi“ moramo reči, da prostor za ples je dosti primeren, in tudi krmarju gre čast za uljudno, dobro in dosti cenó postrežbo, a bilo je nepripravno in celo nevarno za prehlajenje, da so morali razgreti plesalci hoditi po plesu k okrepanju k jedi in pijači skozi prepih v mrzlo prostoro. Čez to je mareikateri plesalec tožil. Takej neprilicnosti naj bi se gledalo prihodnjič okom priti, da ne bode vsled tega katerega zdravje trpelo.

Vabilo k veselici s plesom, katero priredi solkanska čitalnica v nedeljo 29. januarja t. l. v Mozetič-evi dvorani. Začetek ob 6. uri zvečer. Veselica bode obsegala godbo, petje, govore in srečkanje treh dobitkov. — Srečke po 10 kr. Po veselici bo ples. Vstopnina za ples znaša za društvenika 60 kr. za nedruštvenike 1 gl. Brez vabila vstop ni dovoljen. K obilni vdeležitvi vabi Odbor.

V Podgori priredi ondašnje „Katoliško bralno in politično društvo“ dne 2. februarja t. l. ob 5. uri zvečer domačo zabavo s petjem, govori in igro. Vstopnina za neude 20 kr. K obilni vdeležbi vljudno vabi Odbor.

Vabilo k veselici s plesom, katero priredi Slovenska čitalnica v Prvačini, dne 5. februarja 1888 v Gregoričevi dvorani. Spored: 1. godba; 2. petje, (moški zbor); 3. Soči, deklamacija; 4. šaljivi govor; 5. petje, mešani zbor; 6. „Brati ne zna“, burka v jednem dejanji; 7. „Rade bi se omožilo“, šaljivi prizor; 8. petje. Po besedi prosta zabava in ples. Ustopnina k besedi nedom 20 nov. Sedež 10 nov. Ustopnina k plesu jeden forint. Začetek ob 5. uri zvečer. K obilnej vdeležitvi vabi uljudno Odbor.

Vabilo k veselici, katero priredi bralno društvo v Šempasu, dne 2. februarja (na Svečnico) 1888, v Rijavčevi dvorani. Spored: 1. Petje. 2. Deklamacija. 3. Samospev. 4. Brati ne zna, (burka v jednem de-

janji). 5. Petje. 6. Beli lasje — mlado sreč (solo prizor). 7. Srečkanje štirih dobitkov. 7. Petje. Po besedi domača zabava. Ustopnina k besedi za neude 20 nov. Srečke po 10. nov. Začetek ob 5 1/2 uri popoldne. K obilni ndeležbi uljudno vabi Odbor.

„Bralno društvo“ v Krškem priredi 5. dne februarja koncert na korist ondašnjemu „Pedagogičskemu društvu“.

Državni poslanec dr. Gregorec vložil je tožbo proti svojim državnozborskim kolegam: Klunu, dr. Polkluharju, Pfeiferju, Hrenu, dr. Ferjančiču, Sukljeju, Nabergoju in Toukliju zaradi razžaljenja časti, prouzročena z nekimi poslanimi, priobčenim koncem preteklega leta v „Slovinci“. Vsled te tožbe je deželno sodišče Ljubljanske prosilo državni zbor za privolitev kazenske preiskave proti omenjenim poslancem in ker se bode tej prošnji brez dvombe ugodilo, bati se nam je jako mučnega prizora, da bodo slovenski poslanci stali drug proti drugemu pred protnim sodiščem. Obžalujemo, da g. Gregorec tira do skrajnosti. Malo manj strasti bilo bi vsekako na mestu; jako iskreno bi pa želeli, da bi se ta zadeva mirnim potom uravnala. Sè „Sl. Norodom“

Porotna obravnava v Trstu je pretekla dni obdinstvo jako zanimala. — 10. dne novembra minulega leta je neka Marija Ribos po naročilu vsvojega ljubimca Maffei-a zvalila v svoje stanovanje blagajnika kreditnega zavoda Henrika Mozetiča, da mu bo nekaj povedala o izneverjenji Maffei-ovom, s katerim sta skupaj službovala. Mozetič se v Ribosino stanovanje pridši vsede na stol, ona pa dobrikuje se njemu na kolena. Kmalu vreže ga s pripravljeno britvijo v vrat; Mozetič se postavi v bran, Ribosi pa priteče na pomoč skriti Maffei in s pripravljenim revolverjem ustrelil štirikrat na Mozetiča, kateri je na mestu obležal mrtev. Ribos in Maffei sta šla potem sorodnikom in policiji javiti, da se je Mozetič sam usmrtil. Iz preiskave se vidi, da sta se Maffei in Ribos k umoru pripravljala z namenom, da bi dobila od Mozetiča ključke k blagajnici kreditnega zavoda, pobrala iz nje denar, Mozetiča pa v neznan kraj odpravila, da bi se mislilo, da je denar izneveril in pobegnil. Nečloveško dejanje se pa jima ni posrečilo. Takoj so jo prejeli in zaprli, zdaj pa v zaslužen kazen obsodili: Maffei-a na smrt, Ribos pa, ker je še mladoletna, na 16 let hude ječe.

Državna obrtna šola v Trstu se je slovesno odprla 21. dne t. m. Slovesnost je povečala mnogo dostojanstvenikov, med njimi c. k. namestnik Pretis in vladika Glavina. Slavnostni govori so bili štirji, pa vsi laški; menda zato, kakor pravi „Edinost“, ker bo mnogo učencev te šole slovenske narodnosti.

Poslano.*)

Trem modrijanom v Opatjemselu.

Nad mojim nosom ne blišče očulo,
Povedat znam ti pa lepó brez šale,
Da „Medved“ ti, ki praviš men pisac,
Lažnjivec grđ, predrzen si pisac.

Naj bo Medved, al lešica,
Naj bo samec al samica:
Kdor želi vtopit' nas v „Soči“
Gerdo naj sreč mu počí!

Še nekaj:
Ptíč, ki v lastno skledo s.....e,
Lahko si omaže pirje. —

Nekateri volilci, plosalci in eden pisac
v Opatjemselu.

Slavno uredništvo „Soče“ v Gorici! — Prosimo, blagovolite priobčiti v svojem cenjenem listu sledeči sestavek:

V listu „Soča“ 20. dne t. m. je bil priobčen sestavek, kateri nagovarja občinstvo, naj ne kupuje vina pri judovskih kupeih in rabi žaljive besede.

Naša vina je vže večkrat preiskoval magistrat, pa vsakrat je priznal, da so naravna, dobra in zdrava; da niso ponarejena. In naše kleti so vedno odprte vsakemu zvedenstvu.

Sicer smo pa tudi mi menenja, naj bi se rajše porabljala domača nego ptuja vina. V dokaz tega navedemo, da smo letos nakupili mnogo briskega in vipavskega vina, katero je mnogo boljše od ptujega.

Upamo torej, da cenjenega lista „Soče“ žaljive besede „judovska pančarija“ niso na nas merile.

V Gorici, 24. dne januarja 1888.

Bratje BOLAFFIO.

*) Za sestavke pod tem naslovom odgovorno je uredništvo le toliko kolikor ga veže postava.

Bicikli in tricikli iz prvih angleških tovarov
H. Bock-a na Dunaji, III. Hauptstrasse št. 72.
Ceniki se dopošiljajo brezplačno.

GOSTILNO PRI KATTERINIJU

prevzel sem podpisani in se uljudno priporočujem p. n. občinstvu, sosebno pa šo prijateljem in znancem za pogosto obiskovanje ter zagotavljam, da bom vedno skrbel za dobro pijačo, raznovrstna vina in pivo, pa tudi za dobre, okusne jedi.

V Gorici, 26. dne januarja 1888.

Tomaž Kranjec.

V najem

se da del hiše št. 1 v Šempetru, ki je primeren za gostilno ali pa za stanovanje kake večje družine.

Natančneje poizve se v prodajalnici pred šempetersko cerkvijo.

Voščene sveče Seemann
v Ljubljani.

Samo sredi Raštelja št. 7.
Na debelo — na drobno.

ANTON POTATZKY
V GORICI.

Bagata zalaga: norimberškega in galantarijskega blaga, lepoticja, dišav, igrač, nozovic, šivnih priprav, sukancea in preje, krojaških in čevljarskih potrebščin, priprav za potnike in kadilce, cigaretnega papirja, celuloidnih zavratnikov in zapestnikov za duhovnike, moščane in vojake; posebnost: najfineje igle za šivalne stroje.

Strune za rana godala, in sicer za: gosli, citare, kitaro, bas, glasovir itel.

Za pomladno setev se najtopleje priporočajo

Raznovrstna semena
zelenjav in trav.

Na drobno in na debelo.

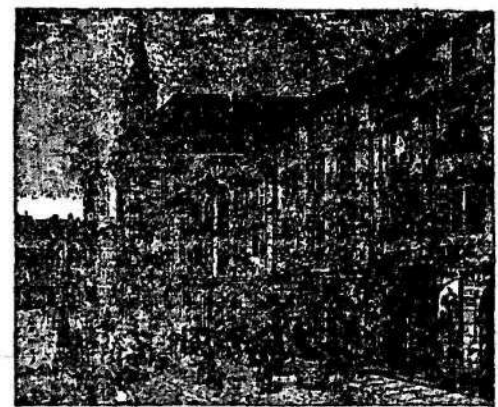
Knjigotržec J. Palik,
v Gorici na Travniku

ima veliko zalogo vsega, kar spada v področje knjigotrštva in točno izvršuje vsa naročila časopisov in muzikalij. Pri njem so dobe vse raznovrstne šolske knjige, papir, pisanko, svinčniki, perosa in vse, česar se potrebuje v šoli in v uradnji. On prodaja po najnižje mogoči ceni. Gg. uči eljem pa cene še posebno znižuje.

Priporočuje se p. n. častitemu občinstvu, da bi blagoljno hodilo k njemu nakupovat in naročevat.

Hiša na prodaj

v Gorici pri Sv. Roku, Via Canonica št. 6, z dvoriščem in vertom; ima vse komoditete za zasebnika, kakor tudi za obert ali trgovino. Cena primerno nizka. Podrobno pové uredništvo.

LEKARNA TRNKÓCZY,

zraven rotovža v Ljubljani
na velikem mestnem trgu,

priporoča tukaj popisana najboljša in sveža zdravila. Ni ga dneva, da bi ne prejeli pismenih zahval o naših izbornih skušenih domačih zdravilih. Lekarne Trnkóczyjevih firm so: Na Dunaji dve in ena kemična tovarna v Gradcu (na Štajarskem) ena pa v Ljubljani. P. n. občinstvo se prosi, ako mu je na tem ležeče, da spodaj navedena zdravila s prvo pošto dobi, da naslov tako-le napravi: Lekarna Trnkóczy poleg rotovža v Ljubljani.

Marijcel' ke kapljice za želodec,

MARIA-ZELLER
TROPFEN
NUR ECHT GELB
APOTHEKER TRNKOCZY
LAIBACH 4 STUCK 20.

kterim se ima na t'ose ljudi zahvaliti za zdravje, imajo izvesten vseh pri vseh boleznih v želodcu in v nepokojno v sedevu zoper: mankanje glasi pri jedi, slab želodec, urak, ve cove, koliko, zlate žilo, bljuvanje, glavoból, krč v želodcu, bitje srca, zabasanje, gliste, bolezní na vrtnici, na jetrih in zoper zlato žilo. 1 Stuklenica velja 20 kr., 1 tucat 2 gl., 5 tucatov samo 8 gl.

SVARILO! Opozorjamo, da so tisa iskalite Marijacejske kapljice dob'vo samo v lekarni Trnkóczy-ja travon otovža na velikem mestaem trgu v Ljubljani.

Cvet zoper trganje (Gicht),

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križu ter živcih, oteklino, otrpelo ude in kite itd. malo časa če se rabi, pa mine popolnoma trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahotova naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Matiču“ s zravon stojč m znamenjem. 1 stekl. 50 kr., tucat 4 fl. 50 kr.

Če ni na steklenici zraven stoječega znamenja, ni pravi cvet in ga precej nazaj vrnite. Schumarte.

Planinski zeliščni sirop kranjski,

za odrasle in otroke, je najboljši zoper kašelj, hripavost, vratoból, jetiko, prsno in pljučne bolečine; 1 stekl. 56 kr., 1 tucat 5 fl. Samo ta sirop za 56 kr. je pravi.

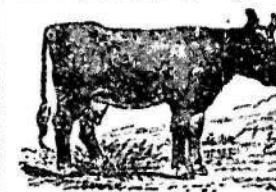
Kričistilne kroglice.

ne sme b. so v nijednem gospodinjstvu pogrešati in so se vže tisočkrat sijajno osvedečile pri zabasanji človeškega telesa, glavoból, otrpjenih udih, skazenem želodcu, jetrnih in obisnih boleznih, v skaljah A 21 kr.; jeden zavoj s 6 skaljami; glđ. 5 kr. Razpošiljava se s pošto na manj jeden zavoj.

Zdravila za živino.

Štupa za živino.

Ta prav dobra štupa pomaga najbolje pri vseh boleznih krav, konj in prašičev.

Konje varuje ta štupa trganja po črevih, bezgavk, vseh nalezljivih kužnih boleznih, kašlja, plućnih in vratnih boleznih ter odpravlja vse gliste, tudi vzdržuje konje debele, okrogle in iskrene. Krave dobé mnogo dobrega mleka.

Zametek z rabilnim navodom vred velja le 50 kr., 5 zamotkov z rabilnim navodom samo 2 glđ.

Cvet za konje.

Najboljše mazilo za konje, pomaga pri pretėgu žil, otekanji kolen, kopitnih boleznih, otrpnenji v boku, v križu ud. pri otekanji nog, mehurjih na nogah, izvintjenji, otiščanji od sedla in oprave, pri sušici itd. s kratka pri vseh vnanjih boleznih in hihah. Steklenica z rabilnim navodom vred stane le 1 gl., 5 stekl.

z rabil. n. vodom vred samo 4 gl.

Vsa ta našta zdravila se samo prava dobijo v lekarni Trnkóczy-ja v Ljubljani zraven rotovža in se vsak dan s pošto razpošiljajo.